Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 7 (567) * miercuri 23 ianuarie 1957 * 4 pag. 15 bani

Fără cuvinte...

Mi-aduc aminte că prin clasa întîia, cînd abia prinsesem și eu a buchisi oleacă slovele mărunte din abecedar, frate-meu, mai mare cu vreo 10 ani decît mine, mi-a făcut cadou 3 cărțulii, cu basme de-ale lui Ispirescu și Creangă. Asta a fost de un An Nou! Ptii, ce mai m-am bucurat atunci. Țin minte ca și acuma: am luat cărțuliile acelea, le-am învelit frumos cu hîrtie de gazetă și — ca pe o comoară — îndată ce-a trecut vacanța, le-am dus la școală. Și ce-mi creștea inima de bucurie cînd colegi de-ai mei, copii de oameni nevoiași, îmi luau cărțile în mînă și se uitau ca la o minune, silabisind anevoie: Harap, A-l-b! Harap Alb!...

Le luau, le întorceau pe o parte și pe alta, iar cîte unii se mai și minunau: „Oho, da multe mai ai: 3!"

Sigur, nouă, copiilor, ni se păreau multe trei cărțulii de povești; pe atunci, chiar pentru cărțile școlare n-aveam parale destule. Trebuia să ne asociem cîte 2—3: unuia îi lua tată-său abecedarul partea I-a, altuia — abecedarul partea a II-a; iar mie, ca fiind mai nevoiaș, (n-aveam decît mamă), îmi revenea să cumpăr „aritmetica" — ca fiind mai ieftină...

E drept, în clasa noastră mai erau și altfel de copii. „Altfel" în ceea ce privește starea familiei: era un Marius — fiul popii, era un Hrieb Constant — fiu de fabricant, și alți vreo doi. Astora, ce-i drept, le venea să rîdă cînd ne auzeau minunîndu-ne de trei cărțulii a cîte un franc bucata. Și, ca să-mi „taie" nasul, fiul popii m-a luat într-una din zile să-mi arate biblioteca lui tat'su, care — zicea el, „o să fie a mea, cînd oi crește mai mare". Atîtea cărți am văzut acolo, că aș fi stat nu știu cît, măcar să le privesc.

Citind aceste rînduri vă veți fi mirînd poate de rostul acestor aduceri aminte. Dar mi le-am amintit întîmplător, atunci cînd, purtat de dorul călătoriei, am poposit în Grădiștea, raionul Arad. Aci, în str. Boema, într-o căsuță cu grădiniță de flori în față, se află „Biblioteca de casă nr. 4".

M-a întîmpinat bibliotecara, o bătrînică simplă, cu privirea numai zîmbet, cu vorba caldă și veselă ca o rază zburdalnică de soare...

Și aci, în casa aceasta nu prea mare, unde se află un raft cu peste 800 de volume, discutînd cu bătrînica Ana Murguleț, mi-am amintit cele de mai sus.

Mi-am amintit de ele și atunci cînd am aflat că Lucica Sabău, elevă în clasa a II-a, a venit să ia pentru citit cea de a 106-a carte: „Iepurașul cel isteț"... Mi-am amintit și atunci cînd de vorbă stînd cu locuitorii vîrstnici ai Grădiștei i-auzeam spunînd:

— Da, da, fără cărțile lu' bătrînica parcă nu mai putem trăi...

Și în ceasul acesta tîrziu din noapte, cînd, aplecat deasupra hîrtiei scriu aceste rînduri, amintirea primelor cărți citite îmi revine tot mai proaspătă în minte și nu pot încheia fără să spun: cînd eu — și cei de-un leat cu mine — de vîrsta noastră fiind, doream din suflet să luăm în mîini o carte, măcar cît de uzată, arare-ori aveam prilejul. Cartea, ca și alte multe lucruri — era pe atunci un bun numai pentru fețe simandicoase.

Șt. ZAIDES

Niște băieți de treabă

Intr-o seară, cîțiva elevi din clasa a VII-a de la Școala nr. 71 din raionul Tudor Vladimirescu din București, se întorceau acasă, discutînd între ei.

Deodată observară că la capătul străzii pe care mergeau, adică acolo unde strada dă în Calea Moșilor, se întîmplase ceva. Grăbind pasul spre locul cu pricina, văzură mai multe tramvaie oprite, care nu puteau înainta din cauza unei căruțe. Cu chiu, cu vai, căruța a fost împinsă puțin spre trotuar, iar tramvaiele își reluară circulația.

Oricît de mult se osteniseră femeia, bărbatul și călușul costeliv, căruța nu a putut fi clintită din loc. O roată din spate se împotmolise într-o groapă formată de canalele de pe marginea străzii iar calului îi fugeau picioarele pe pietrele alunecoase astfel că n-o puteau urni din loc.

Băieții despre care vă vorbeam, tocmai traversaseră Calea Moșilor și se pregăteau să plece mai departe. Dar văzînd ce se petrece se opriră locului:

— Uite cum se trudesc oamenii ăștia; ce ar fi să le dăm o mînă de ajutor?.

Copiii își așezară ghiozdanele la cîțiva pași de ei și începură lucrul. Săltară odată, de două ori, roata, fără nici un rezultat însă. De-abia la a treia opintire roata scăpă din groapă. Mulțumită ajutorului primit din partea băieților, omul și femeia își putură continua drumul.

Dan CHEȚA
cl. a VII-a A
Șc. nr. 171 — București

Primele știri

De curînd, redacția noastră a primit o scrisoare din partea unității de pionieri din Școala nr. 171 mixtă — București.

„Noi am hotărît — se spunea în scrisoare — să sărbătorim, în luna martie, 7 ani de la înființarea unității de pionieri din școala noastră. Am început să ne pregătim de pe acum..."

Un reporter al ziarului nostru, însoțit de fotograf, s-a deplasat la școala cu pricina. Reporterul a luat un interviu lui Duțulescu Eugen, președintele unității.

Interviu cu președintele

— Vrei să ne spui, Eugen, ce anume pregătiți voi în legătură cu evenimentul despre care ne ați scris?

— E cam greu să vă spun în două cuvinte. Sînt mai multe acțiuni care au și început. Avem, de pildă, un concurs artistic și sportiv, la care participă pînă la ora asta peste 100 de pionieri. Finalele vor avea loc în „Săptămîna unității", despre care am să vă vorbesc la sfîrșit. Concursul e dotat cu cupa „5 martie", ziua înființării primelor detașamente din școală.

Apoi detașamentele 3 și 5 se ocupă de cercetarea trecutului unității și de aflarea celor care au fost primii pionieri din școala noastră.

— In scrisoare vorbeați de un „Jurnal ștafetă"...

— O clipă, n-am terminat încă cu acțiunile mari... Mi-a scăpat concursul pentru marșul unității noastre. Am primit deja cîteva texte și partituri.

— Foarte interesant... Dar jurnalul...

— „Jurnalul ștafetă" va trece din detașament în detașament pînă la 5 martie. In el pionierii vor povesti cea mai frumoasă acțiune a lor.

— Alte pregătiri?

— Un spectacol mare de estradă alcătuit din cîntece, dansuri, gimnastică artistică, recitări etc.

— Și cînd le prezentați toate astea?

— In săptămîna unității.

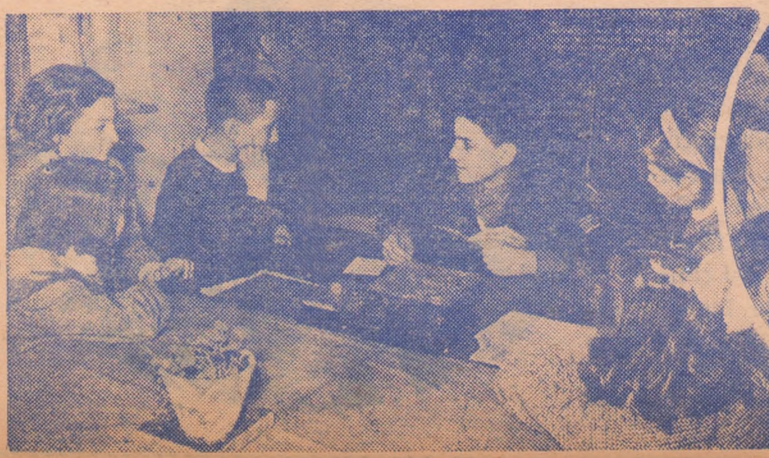
— Mai exact. Mi-ai făgăduit amănunte.

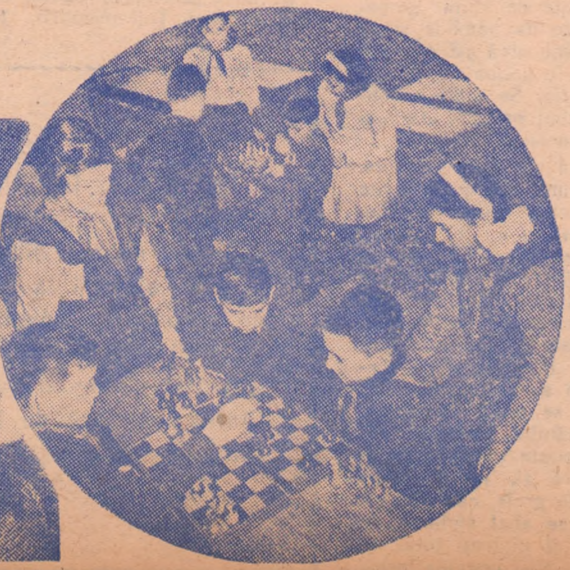
— Da, ea se va desfășura între 3 și 10 martie. Astfel, ziua de 5 va cădea aproape în mijlocul perioadei. In fiecare zi va avea loc cîte o acțiune. Dar iată mai bine planul de desfășurare.

— Mulțumesc frumos. Il publicăm ca să servească de experiență și altor unități care ar dori să sărbătorească ziua înființării primelor detașamente de pionieri în școlile lor.

„Jurnalul ștafetă" a ajuns în clasa a VII-a D.

PLAN DE DESFĂȘURARE A „SĂPTĂMÎNII UNITĂȚII"

3 MARTIE
Adunarea festivă de deschidere a „Săptămînii unității". Spectacol pionieresc.

4 MARTIE
In fiecare detașament, sărbătorirea fruntașilor la învățătură.

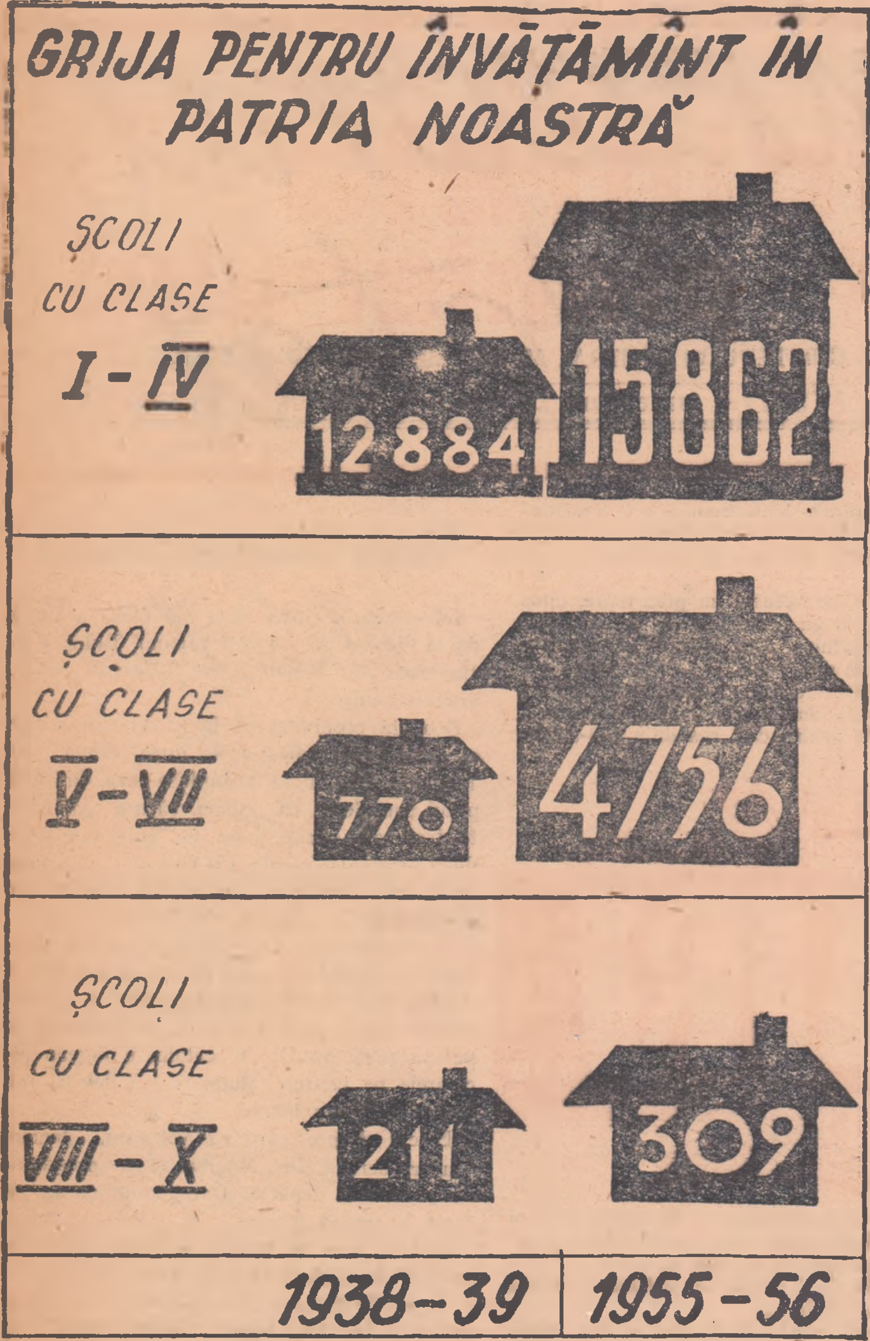
5 MARTIE
Zi închinată cravatei roșii. In toate detașamentele vor avea loc adunări în care se va vorbi despre cravata roșie, despre înființarea organizației de pionieri din școala noastră etc.

6 MARTIE
Ziua muncii de folos obștesc.

7 MARTIE
Finala concursului pentru marșul unității (marșul ales va fi cîntat de corul școlii).

8 MARTIE
Ziua surprizelor (cadouri pentru tovarășele profesoare și pentru fete).

9 MARTIE
Ziua întîlnirii cu prieteni dragi. Participă primii pionieri ai unității.

98 de ani de la Unirea Principatelor

CUZA VODĂ ŞI CĂLUGĂRII

Mîine se împlinesc 98 de ani de la Unirea Principatelor — Ţara Romînească şi Moldova — într-o singură ţară. ROMINIA Aceasta, datorită voinţei dîrze, de unitate naţională a locuitorilor celor două principate şi dorinţei de a realiza o ţară mare şi puternică care să poată să-şi cîştige independenţa naţională.

Domnitor în ambele adunări elective a fost ales atunci Alexandru Ion Cuza, om cu vederi înaintate, năzuind către reforme cu caracter progresist.

Se spune că într-o vreme au ajuns la urechile lui Cuza Vodă veşti că prin părţile de sus de Buhuşi nişte călugări greci îşi cam fac de cap. Pripăşiţi în mănăstirea Tazlău (despre care se spune că ar fi cea dintîi mănăstire zidită de Ştefan Vodă), mai cu viclenie, mai cu harapnicul, prea cuvioşii bărboşi storceau nenumărate averi de la oamenii din jurul mănăstirii şi chiar mai de departe.

Cum auzi Cuza de una ca asta, s-a făcut foc de mînie. Dar, ca să nu facă o nedreptate, Cuza s-a hotărît să vadă cu ochii lui cum se poartă călugării cu poporul. S-a îmbrăcat în straie de rînd şi a pornit la drum. Merse el ce merse, şi iată că aproape de Buhuşi ajunse din urmă un convoi de care, pline de bucate şi vase cu vin.

— Ale cui sînt carele acestea? — întrebă domnitorul.

— Ale mănăstirii Tazlăului! răspunse unul dintre căruţaşi.

Vodă nu mai scoase o vorbă, dar cum ajunse la Buhuşi dădu cep la o butie şi împărţi vinul la lume. Căruţaşul înlemni de spaimă şi începu a se jeli că-l omoară călugării în bătaie dacă nu le duce vinul. Dar Vodă îi şopti la ureche cine e el şi căruţaşul se potoli îndată.

În sat la Borleşti, Cuza mai împărţi la lume şi un car cu bucate.

Cînd ajunse lîngă mănăstire, Cuza se îmbrăcă în straiele unuia din căruţaşi şi pătrunse înăuntru cu carele cele goale. Cum îl văzu, egumenul mănăstirii se făcu pămîntiu de furie.

— Ce-ai făcut cu bucatele, blestematule?

— Ce să fac, cuvioşia ta! răspunse domnitorul. Am întîlnit pe drum nişte oameni care mureau de foame. M-am gîndit că fac o faptă creştinească — cum cred că ar fi făcut şi cuvioşia ta — şi să-i scap cu viaţă. Aşa că le-am dat să mănînce.

— Dar vinul, cu vinul ce-ai făcut?

— Apăi ne-au ieşit în cale nişte oameni care se prăpădeau de sete. M-am gîndit că pentru oamenii mănăstirii acesteia nimic nu poate fi mai frumos decît mila faţă de cei în nevoie. Aşa că le-am dat să bea.

— Scump, scump vei plăti îndrăzneala ta, căruţaş blestemat! încheie egumenul şi făcu semn călăului să vină şi să-i dea pretinsului căruţaş atîtea bice pînă n-o mai scoate nici o suflare. Dar cînd călăul se apropie de Vodă, acesta trase puţin mîneca sumanului, lăsînd să iasă la iveală colţul unei haine domneşti, încărcată cu eghileţi. Călăul se dădu înapoi înmărmurit.

Văzînd şovăiala călăului, egumenul apucă biciul şi, cu furie, îl plesni peste faţă pe domnitor. Dar în clipa aceea săriră din toate părţile lăncierii (care-l urmaseră în ascuns pe domn), îl legară burduf pe egumen şi-l băgară la răcoare. Apoi Cuza împărţi averile mănăstirii celora de la care fuseseră smulse.

Culeasă de Dan FILIMON, cl a VII-a comuna Roznov, raionul Piatra Neamţ, de la cel mai bătrîn om din satul Tazlău — în vîrstă de 90 de ani.

Sfaturi pentru începători

Filatelist i se spune aceluia care adună, strînge în colecţii, fie timbre poştale, fie ştampile, documente despre poşta dinainte, plicuri etc. Cei mai mulţi adună numai timbre poştale. Este o activitate pasionantă şi plină de învăţăminte.

Uneltele filatelistului

Piesa cea mai necesară filatelistului amator este clasorul — un fel de caiet cu pungi mici de celofan, unde se introduc timbrele. O altă unealtă este penseta, cu ajutorul căreia aşezăm timbrele în clasor sau le lipim în album. Lucrînd însă cu grijă şi avînd totdeauna mîinile curate, ne putem lipsi de pensetă.

Ce timbre se strîng

Unii spun că trebuiesc colecţionate numai timbre neuzate, adică din acelea pe care nu s-a aplicat nici o ştampilă poştală. Adevărul e că toate au valoare şi sînt interesante fie că sînt ştampilate fie că nu.

Cum se dezlipesc timbrele?

Se cere ca timbrele uzate (deobicei luate de pe plicuri) să îndeplinească unele condiţii. Timbrul să fie clar, adică ştampila pusă de poştă să lase să se vadă bine imaginea de pe timbru. Apoi să nu fie rupt, să nu aibe cute, să nu fie decolorat sau subţiat. Pentru a respecta aceste condiţii trebuie să ştim să dezlipim un timbru.

Ca să dezlipim uşor, rupem din plic bucata unde este aplicat timbrul şi o punem într-un vas cu apă călduţă. După ce s-a înmuiat, prindem timbrul de un colţ şi cu grijă îl desfacem de pe plic.

naga

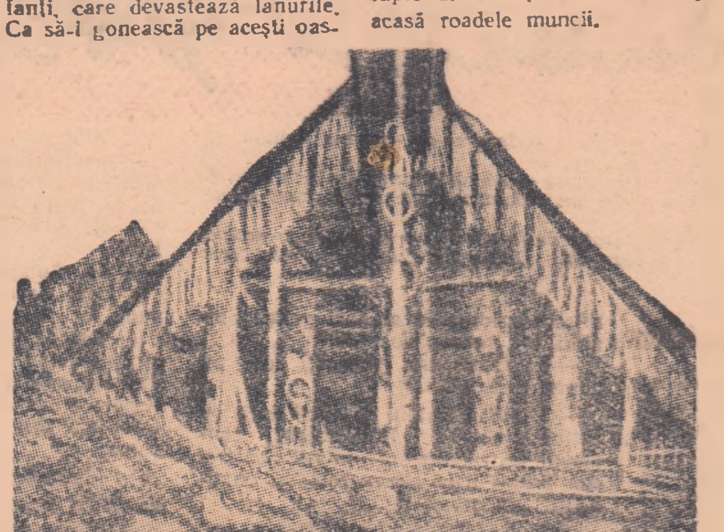

O şuierătură ascuţită destrămă liniştea pădurii şi săgeata se înfige în ţintă. Pasărea nu mai are timp să-şi ia zborul şi cade, zbătîndu-se lîngă copac. Din tufiş apare un vînător înarmat cu suliţă şi arc. Ridică prada şi dispare în desişul de bambus ce acoperă povîrnişul muntelui. Vînătorul se strecoară printre arbori şi pătrunde în satul său, sat al poporului „Naga".

Poporul Naga trăieşte în raionul muntos din nord-vestul Birmaniei şi numără 75 de mii de oameni.

Dar să-l urmăm pe vînătorul nostru. Trecînd pe sub nişte porţi înalte, el intră în sat. De jur împrejur se întinde jungla de nepătruns. Pe un platou curăţat de copaci, ici, colo se văd colibe cocoţate pe stîlpi, acoperite cu frunze de bambus şi cu stuf. Vînătorul urcă pe o scară uşoară pînă în coliba sa. Înăuntru e întuneric. Se aude scîrţîitul unui război primitiv. Deasupra lui stă aplecată o femeie.

Copiii încă nu s-au întors. Sînt în pădure, strîng diferite poame, rădăcini, prind şopîrle, scot din scorburi mierea albinelor sălbatice. Pămîntul muntos nu poate să asigure populaţiei o hrană îndestulătoare. Poporul Naga îşi lucrează primitiv pămîntul, pe care cultivă orez, porumb, grîu, bumbac. Cînd cerealele încep să se coacă, fiecare familie se mută pe porţiunea sa de pămînt. Cine n-o păzeşte bine poate să-şi piardă, într-o singură zi, rodul unei munci atît de grele, căci deasupra lanului se abat stoluri de păsări care îl distrug total cu repeziciune... Nici noaptea locuitorii n-au parte de linişte. Cînd se lasă seara, năvălesc zeci de şobolani, porci mistreţi şi elefanţi, care devastează lanurile. Ca să-i gonească pe aceşti oas-

peţi nepoftiţi, ţăranii întreţin toată noaptea focuri.

În luna decembrie începe culesul recoltei. Toţi membrii familiei, cu coşurile în spinare, fac zeci de drumuri pe potecile abrupte ale munţilor, ducîndu-şi acasă roadele muncii.

Strînsul recoltei s-a terminat — începe serbarea. Bărbaţii îşi pun pe cap acoperăminte frumoase, lucrate din trestie, împodobite cu colţi de mistreţ şi panaşe din păr de capră.

Se aud sunetele surde ale unui gong de lemn. Bărbaţii se îndreaptă spre o colibă mai mare, din mijlocul satului. Lîngă ea, se ridică tunul făcut dintr-un trunchi gros de bambu.

Bărbaţii încarcă tunul cu pietre şi bucăţi de fier — sînt armele cu care poporul Naga a luptat împotriva cotropitorilor japonezi, în timpul celui de al doilea război mondial.

Serbarea este în toi. În sunetele tobelor şi ale ţimbalelor începe dansul, care continuă cîteva zile. Serbările ultimilor nouă ani au fost mai vesele ca oricînd. Oamenii au simţit adevărata fericire, fericirea omului liber. Acum nouă ani poporul Naga, alături de întregul popor harnic al Birmaniei, şi-a cucerit libertatea şi a proclamat independenţa patriei sale.

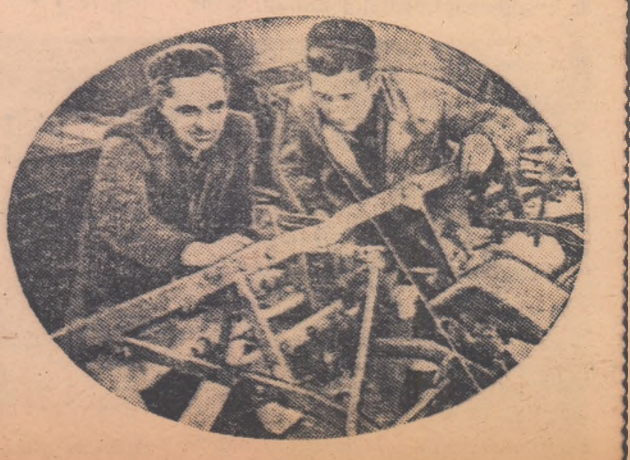
Drumul către eliberarea ţării de sub jugul colonizatorilor englezi n-a fost uşor. Poporul birman a fost jefuit de către aceştia timp de o sută de ani.

Nouă ani nu înseamnă o perioadă lungă. Totuşi tînăra Birmanie eliberată de lanţurile înrobirii coloniale a atins succese mari. În Birmania a luat fiinţă Academia de Arte, o şcoală tehnică superioară, un institut agricol.

În curînd se vor deschide şcoli în toate satele Birmaniei.

E. G.

De curînd, la „Uzinele Victoria" din Bucureşti s-a construit un nou dispozitiv care se adaugă la maşina de semănat porumb. Cu ajutorul acestuia se poate împrăştia pe ogoare şi cantitatea necesară de îngrăşăminte.

Instructorul ne-a învățat

... să fim cinstiți

In clasă era liniște. Toți eram atenți la tablă. Deodată, în fundul clasei, căzu o călimară și cerneala se vărsă pe dușumea. Pentru a nu știu cîta oară Lăbău tulbura ora.

Tovarășa învățătoare, supărată, îi ceru carnetul de elev și scrise părinților să vină la școală A trecut o zi, două, trei. Nici mama, nici tata n-au venit la școală. După cîteva zile tovarășa învățătoare îl întrebă pe Lăbău:

— Ia spune-mi, ai arătat carnetul acasă?

— Da... l-am arătat. A spus mama că o să vină pe la școală

— Precis?

Lăbău nu mai răspunse nimic. Tovarășa învățătoare, bănuitoare, îi ceru carnetul Lăbău a început s-o încurce, spunînd că i-a umblat cineva în ghiozdan și că... acum nu mai are carnetul. Pînă la urmă a arătat carnetul tovarășei învățătoare In carnet, fila cu însemnarea nicăieri. Fusese ruptă. Tovarășa învățătoare îl privi drept în ochi pe Lăbău. fără să spună nici un cuvînt.

Zilele au trecut, iar noi aproape că uitaserăm această întîmplare. Nimeni nu spusese nici un cuvînt, nu pentru că am fi vrut să ascundem ceva, mai cu seamă că știa și tovarășa învățătoare, dar am socotit că e o chestiune care îl privește numai pe Lăbău.

Intr-una din zile, pe cînd aveam adunare de detașament, tovarășa Rozalia Pop, instructoarea noastră veni la noi. Eram tare bucuroși.

— Uite vezi, a venit la adunarea noastră și tovarășa instructoare superioară

Dar dînsa nu avea chipul vesel, așa cum îl știam noi. Părea chiar foarte supărată. La sfîrșitul adunării președinta a întrebat-o din ochi dacă nu vrea să spună ceva.

— Numai atît ați avut de discutat? ridică sprîncenele a mirare tovarășa Rozalia... Dar un anumit fel de mirare.

A plecat. Am rămas cu toții pe gînduri. Ce-o fi vrut tovarășa instructoare să spună prin cuvintele acestea? Ne gîndeam la tot felul de lucruri, dar nu pricepeam de loc. Cei din colectivul de conducere au dat fuga după dînsa Au ajuns-o pe sală.

— Tovarășă instructoare, sînteți supărată pe noi?

— Poate...

— Cu ce-am greșit? Ce n-am făcut bine?

— Sînt supărată pentru că voi vă învățați colegii să mintă. Să nu fie cinstiți.

— Noi?

— Da, voi!

— Poate că vă gîndiți la Lăbău... dar noi nu l-am învățat să...

— E tot una, din moment ce nu i-ați spus nici un cuvințel. Pe cît a fost el de necinstit față de tovarășa învățătoare, pe atît ați fost voi de necinstiți față de el Sau poate că sînteți de acord cu fapta lui? Eu credeam că la adunarea voastră... dar ce să mai discutăm

Instructoarea ne întoarse spatele, lăsîndu-ne cu gura căscată Atunci am priceput supărarea tovarășei instructoare și cuvintele ei rostite cu atîta amărăciune.

Cîteva zile mai tîrziu, detașamentul nostru a discutat într-o adunare cazul lui Lăbău. Toți l-am mustrat aspru pe Lăbău pentru purtarea lui. I-am arătat atunci cît de mult ținem noi la cinstea detașamentului, cît de mult urîm minciuna. N-am putea să spunem dacă Lăbău s-a îndreptat cu totul. Cel puțin la noi în clasă n-a mai mințit niciodată. Iarăși nu știm dacă el a tras vreo învățătură din toată această întîmplare. Noi însă știm c-am tras-o și-i mulțumim tovarășei instructoare

Ecaterina WEINBERGER
Unitatea de pionieri „Ludovic Minski" Oradea

... să fim buni

Aizingher Mariana era foarte egoistă și răutăcioasă. Nu dădea nimănui nici un ajutor și avea încredințarea că tot ce era mai bun i se cuvenea ei. Din cauza aceasta, colegele o ocoleau și n-o puteau suferi. Ce e de făcut cu Mariana? ne întrebam noi.

★

Intr-o zi, la sfîrșitul orelor, tovarășa instructoare o întîlni pe coridor pe Mariana, îmbrăcată de plecare.

— Mariana, pleci?

— Plec, răspunse ea.

— Nu vrei să vii cu mine?

— Unde? întrebă Mariana curioasă.

— La o adunare la clasa a IV-a. Haide, dacă nu te grăbești, vino. Și Mariana, de curiozitate, se duse. Pionierele cele mici se ridicară în picioare cînd instructoarea și Mariana intrară în clasă.

— Fiți cuminți! A venit o pionieră mai mare, șopti cineva.

Cele dintr-a patra se strînseseră să discute cum s-o ajute pe o colegă a lor, bolnavă. Pe Mariana o uimi această preocupare a celor mici. De cîteva ori pionierele îi cerură părerea și de tot atîtea ori Mariana se simți nu știu cum, cam stingheră. La plecare, Mariana văzu un zîmbet pe buzele instructoarei și se supără foc:

— De ce m-ați adus aici? și fără să aștepte răspuns, o zbughi pe ușă.

★

Tot atît de supărată era Mariana și a doua zi cînd veni la școală... Iar în recreație se petrecu un lucru care o „dădu gata". Cele dintr-a IV-a se adunară în jurul ei vorbind toate deodată și povestindu-i cu multă însuflețire cum le primise colega lor bolnavă și cît de fericită a fost. Mariana, clocotind de supărare, fugi în clasă și simți cum îi dau lacrimile.

★

Intr-o zi, cineva strigă în clasă: „Cine are un creion?" Mariana plecă ochii. Inima-i bătea tare. „Un creion... Ei și?"... Un creion. Ce atîta frămîntare pentru creion!?" Dar mîna i se întinse aproape fără să vrea: „Poftim un creion", rosti ea, în cele din urmă... A fost prima oară cînd Mariana a făcut un asemenea gest. Cît a trecut de atunci? Mult, puțin, nu-mi aduc aminte. E de ajuns doar că azi Mariana e președintă de grupă.

Valentina IACOB
Școala de 7 ani nr. 16 — Galați

... să iubim știința

...Cînd instructorul nostru, Ciobanu Virgil, a venit pentru prima oară la noi la școală, treburile nu mergeau tocmai pe roate. Asta nu pentru că în recreație mai avea loc cîte o păruială sau pentru că în timpul orelor unii erau indisciplinați. Era ceva mai rău decît asta. Un fel de nepăsare, nimeni nu se interesa de nimic și nu-l interesa nimic. Și, să vedeți... Noi nu eram o școală slabă la învățătură Toată lumea venea la școală, își făcea lecțiile și atît...

Instructorul cel nou a încercat în primele zile să ne stîrnească interesul pentru activitatea pionierească. Dar n-a izbutit. La adunări veneau puțini, iar la alte activități nimeni. Asta a durat vreo cîteva săptămîni. Intr-o zi, Calniuc Mihai, Nichita Gheorghe și cu mine am intrat în camera pionierilor. Era liniște. Doar într-un colț, tovarășul instructor. Asculta la un aparat de radio-galenă.

— E bun? — a întrebat Mihai cu îndoială.

— Desigur, a răspuns instructorul arătîndu-i-l.

Noi ne-am uitat curioși la el, l-am sucit și pe o parte și pe alta, l-am pus fiecare la urechi și-am ascultat

— Il aveți de mult? De unde l-ați cumpărat? a întrebat din nou Mihai.

— Păi nu l-am cumpărat. L-am lucrat singur. Nu e așa mare filozofie.

Noi n-am mai zis nimic. Am luat cărțile după care veniserăm și am plecat. Nu ne ieșea însă din minte aparatul cu galenă al instructorului. Tare am fi vrut să avem unul la fel Dar cum să-l facem? Am tot răsfoit fizica și am găsit cîteva principii generale ale aparatului cu galenă. Ne-am apucat să construim și noi unul Dar cînd a fost gata, aparatul a rămas mut Nu mergea.

★

— Tovarășe instructor, al nostru nu cîntă...

— Ce nu cîntă? A, ați făcut și voi un aparat? Apoi să-i dăm împreună de leac.

Instructorul părea surprins și bucuros.

Și-n după amiaza aceea nici nu s-a mai dus la masă. A lucrat cu noi pînă seara tîrziu, ne-a explicat cum trebuie făcute legăturile, unde se pune condensatorul... ce mai, l-am pus la punct, cum se zice.

Vestea despre aparatul nostru cu galenă, cît și despre priceperea tovarășului instructor, s-a răspîndit în școală ca fulgerul. De unde pînă atunci nu se interesa nimeni de așa ceva, acum erau o mulțime de amatori. Și tovarășul instructor nu i-a îndepărtat. A vorbit cu fiecare, s-a sfătuit și nu peste multă vreme, a apărut un cerc de radio-amatori Da, un adevărat cerc. Și odată cu aceasta întrebările curgeau lanț, ba despre radio ba despre televiziune. Băieții se dezmorțiseră Unii au început să-l întrebe și despre alte lucruri.

Așa, de pildă Nichita. El voia să știe de ce cad stelele; dacă ar fi așa cum zice lumea că de cîte ori cade o stea moare un om, apoi după cîte stele a văzut el căzînd nu mai rămînea nimeni pe suprafața pămîntului Și apoi, cu tunetul. Toată lumea zice că Sfîntul Ilie se plimbă cu carul și pocnește din bici...

La toate astea tovarășul instructor ne răspundea Dar numărul întrebărilor creștea, creștea mereu Atunci s-a hotărît să se înființeze un club — „Clubul curioșilor" cum îi zicem noi. Toate întrebările erau strînse aici și, odată pe săptămînă, se dădeau răspunsurile. Apoi am avut și adunări pe această temă, și ediții ale gazetei de perete închinate răspunsurilor.

De atunci a trecut mai mult timp. Unitatea noastră nu se mai aseamănă cu aceea care-a fost odată. Și aceasta, datorită instructorului nostru.

Ion MUNTEANU
clasa a VII-a
Școala de 7 ani Ivănești
Vaslui

Instructoarea detașamentului nostru

de VALERIA BOICULESI

Mă uit la ea... de multe ori îmi pare
că-i o copilă — și nu instructoare!

Vezi, de-ar purta codițele pe spate
— și nu așa, pe creștet adunate

de n-ar păși cu-atîta mlădiere,
n-ai mai cunoaște-o dintre pioniere!

și-am alergat!... Dar vezi ea-i
ne-ntrecută,
așa-i de sprintenă de parcă-i ciută!

Ne cîntă uneori cu glas subțire
Și-atîta soare-i joacă în privire!

Dar cît de-atentă și cercetătoare
s-oprește la o gîză, la o floare!

Pădurea cu poteci și-umbroasă haină,
n-ascunde pentru dînsa nici o taină!

Nu știe nimenea, cum știe ea,
care-i ciuperca bună care-i rea!

Cîteodată, seara, lîngă foc
ne strîngem toate — dînsa, la mijloc,

ne povestește cîte-un basm cu zmei...
Și-atîta farmec poartă glasul ei,

c-am sta și-am asculta-o pînă-n zori...
Și de haiduci ne spune uneori!

Atunci pădurea simți cum se frămîntă,
simți cum adîncul vremilor cuvîntă.

...Ascunși de potere, ne-apar-nainte
haiducii cu pistoale și cu flinte!

In crucea nopții, iată, toți ca unul
așteaptă să le fiarbă-acum ceaunul...

Apoi se duc... o dimineață sură...
doar focul a rămas mocnind sub
zgură...

Pe-aici, poate sub para jucăușă
fierbinte-i încă pumnul de cenușă...

O clipă-i liniște... apoi din nou
pădurea freamătă ca un ecou!

Și-n ochii mari ai instructoarei
noastre...
e-adîncul depărtărilor albastre.

. . . .

Mă uit la ea: de multe ori îmi pare
că-i o copilă — și nu instructoare!

Vezi, de-ar purta codițele pe spate
— și nu așa, pe creștet adunate

de n-ar păși cu-atîta mlădiere
n-ai mai cunoaște-o dintre pioniere!

Dar nu știu cum se face, de greșești
n-o poți privi în ochi să nu roșești!

Acțiunea P.1500

de Nicuță Tănase

(continuare din nr. 6)

— Tată, vreau să-ți spăl, dar nu pot...

— S-a ajuns spălătoreasa. Și tataia își aranjează tutunul în lulea, pufăie, apasă cu degetul mare pe tutun și trage din lulea.

Mama iar plînge. Iar plînge, pînă vine tata. Iar își spală ochii să nu se vadă că a plîns.

Dar grădina noastră cu caiși, cu piersici, cu prune tomnatice e foarte frumoasă. Apoi curtea pavată, cu bolta de viță cățărătoare de la un capăt la altul e și mai frumoasă. Să veniți să vedeți. Nici n-o să bănuiți măcar că mama a plîns. Pînă ați intrat pe poartă, mama s-a și spălat pe ochi. O să rîdă cu noi, o să ne mîngîie, o să vorbească frumos, că așa e mama. E bună. E foarte bună. Ochii, o să vedeți că îi sînt roșii. O să vă dați seama că am plîns și eu dar așa e că n-o să-mi spuneți Bîzîilă? Imi promiteți?

Spălătoresele n-au voie să trăiască? Ce sînt spălătoresele? Ce au făcut ele de trebuie ca oamenii să le facă să plîngă? Ce fac rău? Spală rufe, toate femeile spală rufe.

Ileana a venit într-o zi de la tataia plîngînd.

— De ce plîngi, Ileano?

A luat-o mama în brațe.

— Spune-mi, Ileano, de ce plîngi?

— Tataia mi-a zis că sînt fata spălătoresei.

— Și de ce plîngi?

— Păi și matale plîngi cînd îți spune tata așa.

Mama o strînge și mai tare la piept, o sărută mult și-i spune într-una să tacă. Dar începe și mama să plîngă. Ii vin și ei lacrimi în ochi, apoi și mie.

O iau pe urmă pe Ileana și mă duc cu ea în grădina. Ce grădină frumoasă... Mama intră în bucătărie și-și șterge ochii. Iese și strigă la noi, să nu mîncăm corcodușe necoapte (am uitat să vă spun: avem și corcoduși). Noi mai mîncăm cîteodată.

— De ce să nu mîncăm corcodușe crude? De ce nu e voie? mă întreabă Ileana.

Ii răspund:

— Dacă mănînci corcodușe multe, te îmbolnăvești și mori.

— De ce mori?

— Că te îmbolnăvești.

— Și nu e bine să mori?

— Nu e bine.

— Mama zice că mai bine să moară, am auzit-o eu odată. Da, așa a zis.

— A glumit.

— De ce a glumit, Victoraș?

— Nu știu.

— Eu știu.

— De ce?

Ileana ia o corcodușă de jos, se uită la mine și o aruncă peste gard.

— Fiindcă i-a zis tata că a fost spălătoreasă.

Ii ajut să-și îmbrace păpușa și i-o dau în brațe s-o legene. O leagănă și-i cîntă nani, nani. Cum îi cînta ei mama cînd era mică. Eu mă lungesc pe iarbă și citesc.

— Victoraș, așa-i că mama n-are să mai fie spălătoreasă? Și nici eu n-am să fiu spălătoreasă, că lui tata nu-i place.

— Nu-l place!

— Și mama de ce a fost spălătoreasă? N-a fost cuminte cînd a fost mică? Eu sînt cuminte.

— Ba nu ești cuminte, că nu mă lași să citesc.

— Da, dar și eu vreau să citesc.

Citește.

— Da' nu știu. Și tu nu vrei să citești tare și te spun la mămica mea.

Citesc tare povestea cu cenușăreasa. Ileana ascultă, se uită la mine și se gîndește.

— Victoraș, așa-i că nici cenușăreasa n-a fost cuminte?

— Ba a fost.

Dacă o să veniți la mine, pe Ileana am s-o duc la niște prietene ale ei să se joace. Că e tare pisăloagă. Eu nu pot să citesc nimic din cauza ei. Toată ziua mă întreabă. De ce aia e așa, de ce ailaltă nu e așa. Copil! Da' lasă că și eu am fost copil, dar n-am fost așa pisălog cum e soră-mea.

Vecinele noastre mai toate vin la mama. Stau de vorbă cu ea, o căinează.

— Lasă-l în plata domnului, ce-ți mănînci viața cu el, nu vezi că i s-a urcat la cap de cînd l-a făcut maistru?

Vecina asta a noastră are dreptate. De cînd l-a făcut maistru pe tata, de atunci plînge mama mai mult. Dar de ce să-l lase pe tata? Să nu mai am tată? Noi îl iubim! Nici eu, nici mama, nici Ileana nu vrem, nu, nu, nu vrem să rămînem fără tata.

— Ce-o să faci, o să plîngi toată viața?

— Țiu la el, e bărbatul meu. Sîntem de cincisprezece ani căsătoriți. Am dus-o și bine și rău cu el. E bărbatul meu. Il iubesc.

— Atunci suferă și nu mai plînge. O să ajungi la „Buna vestire". Inghite... De la o vreme nici nu mai dă bună ziua, nu mai vede pe nimeni pe stradă, umblă cu capu-n pămînt...

Și mama înghite.

Pe mama n-a mai scos-o în oraș de nu mai țin minte cînd. Se duce singur. Vecinii noștri se duc la cinematograf, la teatru, mama stă acasă. A fost film în piață. Ba au fost și artiști. Noi am fost singuri. Eu cu Ileana. Mama a stat acasă. Tata a jucat table toată ziua cu ginerele lui madam Albulescu, iar seara s-a îmbrăcat și a plecat. A zis că merge la atelier, să vadă ce-i pe acolo: duminica la atelier!

— Madam Condruț, și-o fi găsit vreo femeie. I-o fi sucit capul vreuna, că, zău, parcă e îndrăgostit, așa umblă pe stradă...

Eu o iau pe Ileana și ies cu ea la poartă. Le las să vorbească. Stau pe banca din fața porții, iar Ileana se joacă cu găletușa în nisipul din fața casei. Au adus vagoane de nisip și piatră, să ne repare strada. Acum e bine de jucat de-a v-ați ascunselea. Acum seara, pe la asfințit, cînd începe să se întunece, e bine de jucat de-a v-ați ascunselea. Ai unde te piti.

Stau în fața porții, aștept să se adune copii, să începem joaca. Tata n-a venit. A spus că are ședință. Am citit pînă acum „Ceașca albastră" de Arkadie Gaidar. I-am citit și Ilenei. A ascultat atentă și iar a început cu pisălogeala.

— Victoraș, așa e că Svetlana n-a spart ceașca albastră? Așa e că șoarecii cenușii și răi sînt de vină? Așa e că ei au spart-o?

— Așa e.

— Svetlana e cuminte ca mine, da, Victoraș?

— Tu ești cuminte numai dacă mă lași să mă joc și eu cu copiii de seama mea și dacă te duci în curte sau în casă la mama.

— Dar vreau și eu să mă joc cu tine.

— Tu ești mai mică decît mine. Și apoi tu în jocurile noastre mai rău ne încurci, că ești mică...

— Dar și eu am să fiu mare!

— Ziceai că ești cuminte ca Svetlana! Nu ești!

— Ba sînt, sîc, sînt.. Și Ileana, privind spre capătul străzii, începe să strige: Tata! Vine tata! Fuge spre el. Tata o ia în brațe și vine cu ea. Mă sărută și pe mine. Iar e beat.

— Maică-ta e acasă?

— E acasă.

A intrat în casă. Eu am rămas cu Ileana la poartă, în așteptarea prietenilor de joacă. Puțin mai tîrziu am auzit gălăgie în casă. Tata iar țipa. Ileana a vrut să intre în casă. Am ținut-o lîngă mine. Copiii au venit. Au început jocul, dar fără mine. Eu am început să plîng. Poate că au dreptate copiii, că-mi spun Bîzîilă. Dar nu plîng numai eu!

De aici încolo veți afla că o să avem un proces și că eu trebuie să aleg între mama și tata.

Noaptea asta a fost îngrozitoare. Noi, eu și Ileana, am adormit tîrziu. După miezul nopții. Tata tot mai striga la mama cînd am adormit. Și mai tot timpul auzeam cuvintele: „spălătoreasă" și „maistru". Mama tăcea. Iar dînsul mai rău se îndîrjea. O fi certat-o pe mama pînă dimineața? Nu știu. Că noi ne-am sculat pe la nouă. Dacă nu ne trezea mama, poate că tot mai dormeam.

— Victoraș, Ileana. Sculați, mamă. Hai sculați-vă, că mergem.

Am deschis ochii mari. In mijlocul camerei valiza era încărcată cu lucruri de-ale noastre, lîngă valiză o sacoșă încărcată cu mîncare pentru drum.

— Victoraș, îmbrăcați-vă.

Am început să mă îmbrac. Ileana s-a uitat și ea lung cînd a văzut valiza.

— Unde mergem, mamă? am întrebat eu mirat de hotărîrea pe care o luase peste noapte mama. In ajun și nici înainte nu se vorbise de vreo plecare a noastră la țară sau de vreo excursie — și apoi în excursie nu se merge cu geamantanul.

— Mergem cu trenul, mămico? o întrebă și Ileana, forțîndu-se să nu plîngă. Mama o spală cu apă rece pe față și decît s-o speli pe Ileana cu apă rece, mai bine te-ai lăsa păgubaș. Plînge și plînge. Ei nu-i zice nimeni Bîzîilă.

Mama a început s-o șteargă cu prosopul. A uitat să-i răspundă. Și așteptam să spună ceva. Să aflu unde mergem. Dar mama se gîndește.

— Mamă.

— Da. Victoraș.

— Mergem la țară?

— Mergem oriunde, numai să nu mai văd casa asta.

— Și ce facem acolo unde mergem, mămico? Ne jucăm, iau și păpușa? o întrebă Ileana și se uită în oglinda mare de la șifonier. Iși aranjează părul care i-a căzut pe ochi.

— 'Mi-au și păpușa, mămico?

— Da, Ileana, iei și păpușa.

— Și acolo „oriunde" e frumos, mămico?

— Da, Ileano.

Ne-a îmbrăcat în haine curate pe amîndoi, s-a îmbrăcat și mama. Unde mergem? Oriunde. Nu o mai întreb, că îi este greu să vorbească.

Ileana o piseaza.

— Vine și tăticu cu noi, mămico?

Mama oftează. Se uită la fiecare lucru din casă, la tabloul de lîngă icoană, unde sîntem fotografiați toți patru. Scoate din șifonier o cămașă curată de-a lui tata și-o pune pe scaun s-o aibă la îndemînă cînd vine de la serviciu. Și într-un tîrziu îi răspunde Ilenei.

— Nu vine.

— Dar eu vreau să vină și tăticu!

— Haideți, schimbă vorba mama. Și mai dă o raită cu privirea prin casă. Iși ștergea ochii. A încuiat ușa, a pus cheia în cuiul de care agață tata trestiile pentru prins pește. Inainte, cînd nu era maistru, tata se ducea la „Bagăr" și prindea pește. Acum nu se mai duce. In cuiul ăla punem noi cheia cînd plecăm de acasă. Mama ia valiza și pe Ileana de mînă. Iar eu sacoșa și flanelele.

Pe stradă ne-am întîlnit cu madam Alexandrescu, nevasta tîmplarului.

— Unde ați pornit-o, madam Condruț?

— Duc copiii la țară, să mai schimbe aerul.

— Foarte bine, madam Condruț.

Foarte bine. Nu ne ducem să schimbăm aerul. Am rugat-o eu pe mama să mă lase să fac vacanța asta la țară. Dar n-a vrut. Așa dintr-odată să se răzgîndească și să mă ducă să fac vacanța la Sebeș? La rudele noastre de la Sebeș? Nu cred!

Ne-am urcat în tramvai.

— Două pînă la gară, a cerut mama taxatorului.

Totuși mergem la gară. Mergem la țară. In tramvai mama s-a supărat pe Ileana că n-a vrut să stea cuminte pe scaun lîngă mine.

— Dar eu vreau să stau singură pe bancă, că și eu sînt mare.

— O să cazi, Ileano.

— Dar eu nu cad.

Și la o cotitură a tramvaiului, Ileana a căzut. Și-a murdărit rochița și și-a zdrelit și cotul puțin. Așa-i trebuie. Mama i-a spus să stea cuminte pe bancă. Dacă n-a vrut. Dar n-a plîns. N-a plîns, că a fost ea vinovată. In schimb mama s-a supărat pe ea și, după ce am coborît din tramvai, drept pedeapsă, pînă aproape de casa de bilete din Gara de Nord, n-a mai dus-o de mînă. Ileana s-a bosumflat și n-a zis nici cîr. Se uita încruntată și la mine și la mama.

Am scos bilete pînă la Făgăraș. Asta înseamnă că mergem la Sebeș, la mama lui mama. Cît de rău îmi pare că n-am să vă pot povesti drumul cu trenul. Nu pot, pentru că de la Ploiești încolo (cred că oricare dintre voi a fost pînă la Ploiești, așa că nu mai are rost să spun cum arată stațiile și ce se vede din tren, nu?) m-am lungit pe banca rămasă liberă și am adormit. Nu știu unde a mai oprit trenul, în ce stații și nici cîte ceasuri am făcut pînă la Făgăraș. Cu puțin înainte m-a trezit mama. A trezit-o și pe Ileana, că și ea adormise.

Noaptea aia am dormit în gară la Făgăraș, căci pînă la Sebeș sînt vreo 12 kilometri și n-am găsit nici o ocazie.

A doua zi pe la nouă, am ajuns la tuși-mea. Nu era nimeni acasă. Toți plecaseră de cu noapte să lucreze pămîntul. Acolo ușile nu se încuie cînd pleacă lumea de acasă, așa că am intrat. Eu cu Ileana, după ce ne-a dat mama de mîncare am pornit-o în fundul grădinii. Casa e mică, sărăcăcioasă. Aici, în casa asta, s-a născut mama. Mă uit cu drag la casă. E pe dărîmare. Tuși-mea Marta a început să-și ridice altă casă, pe bolovani de piatră. Doar temelia a ridicat-o.

Grădina e o minunăție. Prin mijlocul ei trece un rîu mic. Nu poți să faci baie, că apa e rece ca gheața. In mijlocul rîului a bătut unchiul meu Sandruk doi stîlpi și a făcut ca un fel de scaun. La început am crezut că scaunul ăsta e făcut ca să stai pe el cînd te speli pe picioare. Da' de unde. Pe el spală tuși-mea Marta rufele, le bate cu un mai — ei au rufele făcute din cînepă.

Păcat că nu puteți veni și voi, să vedeți frumusețe de grădină.

In partea astalaltă a rîului e o groapă, în care sînt puși ca la murat niște snopi de cînepă, alături o meliță făcută chiar de unchiul meu.

(Va urma)